

Line Skat Halbergs tale ved mindehøjtidelighed i Horserød lejren

Taler

Line Skat Halberg
Medlem af gruppen Jøder for
Retfærdig Fred - af 5784

Dato

22. juni 2025

Sted

Horserød lejren

1 Vi er samlet her i dag for at mindes — for at huske dem, der blev holdt fanget her i Horserødlejren, inden de blev sendt til Theresienstadt og andre lejre. For at markere rædslerne. Tabet. Modstanden. Stilheden. Og løgnene.

5 For lad os være ærlige. Danmark elsker at fortælle en bestemt historie om Anden Verdenskrig. En historie om modstand. Om at kæmpe imod nazismen. Om at redde jøderne.

Og ja — nogle gjorde modstand. Ja — min familie kom til Sverige. Jeg er her,
10 fordi de overlevede. Men det var ikke den danske stat, der reddede os. Det var enkelte mennesker. Fiskere. Bønder. Almindelige mennesker, der gjorde noget ekstraordinært. Staten samarbejdede. Politiet hjalp med at arrestere os. Og efter krigen... gik Danmark bare videre. Som om det hele var en sejrshistorie.

15 Men vi, den jødiske venstrefløj — diasporisterne, Bundisterne, de jiddischtalende socialister, anarkisterne, queersne, de fattige, de drømmende—vi blev næsten helt udslettet. Myrdet. Vores historier fortrængt. Vores stemmer forstummet. Zionismen gjort til den eneste tilladte fortælling. Vores diasporiske sandheder begravet sammen med vores døde.

20

Min familie kom hjem fra Sverige og assimilerede. Ligesom så mange palæstinensere i dag i eksil, ville de bare videre. Videre med livet. De undertrykte deres sorg. De blev stille. De stoppede med at tale jiddisch. De stoppede med at drømme kollektivt. Og så blev vores jødiskhed overladt til appropriation.

25 Zionismen tog vores navn og gjorde det til et våben.

Men lad mig sige det helt tydeligt:

30 Zionisme er ikke jødedom.

Det er ikke heling. Det er ikke befrielse.

Det er udnyttelsen af vores traumer imod et andet folk.

35

Det er Vesten, der forsøger at vaske sin skyld ren med palæstinensisk blod.

Men folkedrab på palæstinenserne er ikke en acceptabel erstatning for antisemitisme.

40

Det er ikke retfærdighed.

Det er ikke i vores navn.

45 Vi ser — lige nu — et nyt folkedrab udspille sig for åbne øjne. Og sproget, der bruges til at retfærdiggøre det, er tragisk genkendeligt. Den samme dehumanisering. De samme groteske "rationelle" forklaringer. De samme ord om "kirurgisk præcision" og "nødvendige ofre."

50 Så velkommen til Tredje Verdenskrig...

... som i virkeligheden bare er Anden Verdenskrig, der aldrig sluttede.

For fascismen blev aldrig besejret.

55

Den skiftede bare tøj.

Byttede hagekors ud med "sikkerhedsbekymringer."

60 Tog jakkesæt på, lærte at tale demokratiets sprog — og fortsatte med at slå ihjel.

Jeg vil gerne takke dagens arrangører og værter — for at bære arven videre fra dem, der faktisk gjorde modstand dengang. Dem, der ikke adlød. Dem, der risikerede alt. Dem, der handlede, da det gjaldt. I viderefører deres kamp ved at
65 samle os her i dag — ikke kun for at mindes, men for at handle.

For hukommelse betyder intet, hvis den ikke fører til retfærdighed.

70 Vi står ikke kun imod fortidens forbrydelser, men imod de systemer, der fortsat skader i dag.

Vi står imod Fort Europa — mod dens mure, dens grænser, dens deportationer, dens fængsler og dens dødbringende tavshed.

75 Vi står med dem, der er fængslet, fordrevet og frataget alt — på tværs af dette kontinent og videre ud.

Vi kræver fri bevægelighed for alle.

80 Ikke kun for de privilegerede. Ikke kun for de hvide. For alle.

Vores modstand kender ingen grænser.

85 Vores solidaritet er stærk.

Og vores befrielse hænger sammen.

Vi, den jødiske venstrefløj, husker.

90 Vi husker ghettoerne, ja — men også generalstrejkerne. De illegale aviser. De jiddische oprørssange.

Vi husker, og vi gør modstand.

95 Vi står med vores palæstinensiske søskende.

Vi står med vores iranske søskende.

100 Vi står med alle folk, der kæmper imod fascisme, imperialism og besættelse.

Vi sørger over dem, der blev holdt her.

Vi sørger over dem, der blev deporteret.

105 Og vi sørger over stilheden. Over omskrivningen. Over appropriationen.

Vi nægter at lade minderne blive brugt som våben.
110 Vi nægter at lade jødisk sorg blive en undskyldning for etnisk udrensning.
Vi nægter at være medskyldige.
115 Vores historie er ikke ren. Vores overlevelse ikke pæn.
Men vi er her stadig.
Og vi er ikke færdige med at kæmpe.
120 Zionismen taler ikke på vegne af alle jøder. Det har den aldrig gjort.
Og vi vil ikke lade den begrave os igen.
125 Så lad os sige det klart — sammen:
At vores sorg retfærdiggør ikke grusomhed.
At vi kan rumme flere sandheder på én gang.
130 At vi afviser al fascisme — uanset om den kommer i form af besættelse,
nationalisme, patriarkat eller tavshed.
Vi vælger solidaritet.
135 Vi vælger modstand.
Vi vælger at bygge fællesskaber — på tværs af forskelle, på tværs af historier, på
tværs af smerte.
140 Vi siger:
Kvinde. Liv. Frihed.
145 Aldrig mere — for nogen.

Befri Palæstina.

150 Befrielse for alle.

Lad os være dem, der bærer hinanden.

Lad os være dem, der holder rum for kompleksitet og handler med klarhed.

155

Lad os være dem, der husker — og nægter at gentage.

Lad os være dem, der sammen bygger noget bedre.

160 Kampen fortsætter.

Og vi står i den — side om side.

Kilde

165 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale

170

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/line-skat-halbergs-tale-ved-mindehojtidelighed-i-horserod-lejren>

175

180